

Par Pastmuižas Velna akmeni

Iepretī Pastmuižai uzmanību saista liels akmens, kas pārplīsis divās daļās. Par to vietējie ļaudis mutvārdos glabā senu nostāstu, kas skan aptuveni šādi.

Sensenos laikos, kad mūsu senči bija vēl nekristīti, no tālām zemēm pie viņiem ieradās kristietības sludinātāji, kuri ceļoja gar Daugavas abiem krastiem līdz nonāca līdz Pastmuižai. Taču te, cerētās laipnības vietā, viņi sastapās ar velna dusmu izvirdumu, kuram neviena nelūgto sludinātāju ierašanās pagalam nepatika. Vēl trakāk – velns ceļotājus grasījās pat nosist. Velns nesaprotamā veidā ātri vien ticis pie spārniem un kā viesulis aiztraucies uz Zviedriju, kur varenai klintij atlauzis prāvu akmens bluķi un lidojis atpakaļ. Nonācis jau Daugavas apkaimē, velns grasījies kārtīgi atvēzēties, lai bezgala smago nesamo sviestu sludinātāju virzienā, cerībā tos nosist. Te pēkšņi ar pilnu rīkli iedziedājies gailis. Viņa dziedāšana izrādījies tik negaidīta un spalga, ka spējusi velnam atņemt visus viņa pēdējos spēkus. Tādējādi viņa pa gaisu nestais akmens izslidējis no rokām un nokritis Daugavas krastā. Krītot tas atsities pret Daugavas klintīm un pārplīsis uz pusēm. Tāpēc līdz pat mūsdienām to dēvē par Velna akmeni.

Pārstāstījis Zemgales Plānošanas reģiona sabiedrisko attiecību speciālists Juris Kālis.